

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXV 15. LISTOPAD BROJ 20
A. D. 1904 – A. M. 6032

SADRŽAJ

Arheološka potvrda biblijskih zapisa	299
Kršćanstvo protiv moderne kulture	299
Rang drevnih dostojnika	301
Veliko mnoštvo	301
Kamenovi spoticanja ili odskočni kamenovi (Pjesma)	302
Joaš, dječak kralj	303
Popravljanje Hrama	305
Zanimljiva pisma	306

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

ARHEOLOŠKA POTVRDA BIBLIJSKIH ZAPISA

Određena otkrića više kritike napadnuta su u svesku iz pera oxfordskog profesora A. H. Saycea pod naslovom „Spomeničke činjenice i više kritičke fantazije”. U ovom svesku autor iznosi činjenice nedavnih arheoloških otkrića i ukazuje na njihov utjecaj na zaključke kritičara Staroga zavjeta. On pridaje toliko visoku vrijednost karakteru svojih dokaza da ga je to navelo na tvrdnju kako će, „što su naši dokazi više arheološki, a manje filološki, to veći biti njihov zahtjev za znanstvenim autoritetom”. Razlog za ovu tvrdnju je sljedeći:

„Za potrebe povijesti, filologija može biti samo slučajno od koristi, ukoliko baca svjetlo na značenje književnog zapisa ili pomaže u dešifriranju drevnog natpisa. To je lingvistički smisao zapisa, a ne povijest koju on utjelovljuje ili povijesne činjenice koje se mogu izvući iz nje, čime se jedino filologija bavi. Ne smijemo se baviti datumima ili poviješću razvoja civilizacije i kulture.

„Još manje možemo tražiti pomoć u onome što se naziva 'književnim taktom'. 'Književni takt' samo je drugo ime za čisto subjektivni dojam, a subjektivni dojmovi modernog Europljanina u odnosu na drevnu istočnjačku povijest vjerojatno neće biti od vrijednosti. Sasvim je sigurno da drevni istočnjački autor ne bi napisao onako kako bismo mi trebali pisati ili kako bismo trebali očekivati da će pisati; i, posljedično, sama činjenica da drevni istočnjački dokument nije u skladu s našim modernim kanonima kritike jest argument u prilog njegovoj izvornosti... Što se tiče povijesne strane pitanja, filolog je, čisto i jednostavno, isključen iz suda. Arheološki dokazi egiptologije i asiriologije, a ne filološki dokazi, jedino se mogu primijeniti na rješavanje povijesnih sporova.”

Jedno od prvih uporišta filološke kritike koje su arheolozi napali bila je pretpostavka, aktualna više od pola stoljeća nakon objavljivanja Wolfovih „Prolegomena”, o kasnoj upotrebi pisma u književne svrhe. Ali glinene pločice pronađene u Tel-el-Amarni, kaže dr. Sayce, potvrđuju sljedeće:

„Doba Mojsija, umjesto da je bilo nepismeno, bilo je doba visoke književne aktivnosti i obrazovanja diljem civiliziranog Istoka. Ne samo da je postojala široko rasprostranjena književna kultura u Egiptu i Babiloniji koja ima svoje korijene u dalekoj prošlosti,

nego su tu kulturu dijelile Mezopotamija i Mala Azija, a posebno Sirija i Palestina.”

Nadalje:

„Mojsije ne samo da je mogao napisati Petoknjžje, nego bi bilo malo manje od čuda da nije bio pisar... Egipat, gdje su Izraelci živjeli tako dugo i iz kojeg su pobjegli, bio je zemlja pisanja i književnosti, a Kanaan koji su napali bio je još veći, jer su se ovdje tri književne kulture, tako reći, susrele zajedno – kultura i pismo Egipta, kultura i pismo Babilonije te kultura i pismo Filistejaca s Krete.”

Još jedno otkriće, ono babilonskog Kodeksa Hamurabija, nadjačalo je poricanje kritičke škole da je pravni kodeks bio moguć prije razdoblja židovskih kraljeva. Stajalište koje arheološki kritičar može zauzeti jest da „Mojsijev zakonik mora pripadati dobu kojemu ga tradicija pripisuje i pretpostavlja povijesne uvjete koje opisuje biblijska pripovijest. Ne samo da je Hamurabijev zakonik dokazao da je zakonodavstvo Mojsija bilo moguće, nego je također pokazalo da su društvene i političke okolnosti pod kojima se tvrdi da je nastalo jedine pod kojima je moglo biti sastavljeno.”

Iz papirusa i hramova u dolini Nila dolaze drugi potkrepljujući dokazi; ovi dokazi, tvrdi profesor Sayce, utvrđuju činjenicu da je „priča o Izlasku, kako nam je izložena u Starom zavjetu, morala biti izvedena iz istodobnih pisanih dokumenata i mora opisivati događaje koji su se stvarno dogodili”. To nije nikakva izmišljotina ni mit, nikakva legenda čiji je jedini temelj folklor i nebitna tradicija, već povijest u pravom smislu te riječi.

Potaknuti prvom pretpostavkom o kasnoj uporabi pisma u književne svrhe, „viši kritičari” počeli su primjenjivati teoriju evolucije na religiozne i moralne ideje, političke koncepcije i teološke dogme starih naroda, a zatim su izjavili da znaju „točno kako su se religiozne ideje morale razvijati u prošlosti” te bi mogli „posljedično odrediti relativnu starost različitih oblika u kojima su nam predstavljene”. Odlučili su da su „određena shvaćanja svećenstva ili svetišta starija od drugih” i, prema tome, tamo gdje „postoje knjige ili odlomci koji nisu u skladu s kritičarevim mišljenjem”, kritičar ih je „prisilio na to izmjenom tradicionalnih datuma”. Pogreška takvog postupka leži u nesposobnosti europskog kritičara da razmišlja zajednički s orijentalnim umom. — *Literary Digest*.

KRŠĆANSTVO PROTIV MODERNE KULTURE

Gledišta profesora Bousseta o biti religije sažeta su u *Digestu*:

„Moderna kultura je svjetovna. Obilježena je odlučnom samosviješću i osjećajem snage i radosti života. Odlučna je i agresivna te oštro osjeća vlastitu

važnost i vrijednost. Njezini tipični predstavnici su likovi poput Goethea i Bismarcka... Prvi je jasno stavio do znanja da je moderna kultura, iako uključuje dubinu osjećaja i poziva na djelovanje više sile života, ukorijenjena u interesima i brigama ovoga svijeta. I

Bismarck, iako model moderne muževnosti, bio je u potpunosti zabrinut za stvari ove zemlje. Dominantni ideali našeg doba odražavaju se u frazama kao što su 'dužnost samoodržanja', 'samopotvrđivanje', 'borba za kontrolu nad svijetom'. Posvuda nalazimo naporan život, guranje naprijed, borbu za opstanak, nadmetanje klasa.

„Nasuprot ovim idealima, kršćanstvo u svom tradicionalnom obliku ističe se u jasnoj suprotnosti. Kršćanstvo je u srcu religija spasenja i kontrolirano je idejom otkupljenja. Polazi od stajališta da je cijela ljudska rasa iskvarena od Adama nadalje; utonula je u tamu grijeha. Usredotočeno je na dvije ideje, grijeha i milosti, a nastalo je kako bi zadovoljilo univerzalnu čežnju za spasenjem.

„Jasno je da ove dvije sile predstavljaju suprotne tendencije mišljenja. Inzistirati na načelima tradicionalnog kršćanstva znači oduzeti suvremenoj kulturi njezin život; ono suprotstavlja pesimizam optimizmu moderne misli. Pa ipak, pomirenje između toga dvoga nije apsolutno nemoguće. Ono se mora usredotočiti oko Isusove osobe i mora napustiti njegov dogmatski sustav. U Kristovoj osobi i u propovijedanju, kao povijesnom fenomenu, imamo osnovu za razumijevanje između kršćanstva i današnje kulture. Sam Isus nikada nije prihvatio potpunu pokvarenost čovjeka kao osnovu svojega propovijedanja. Radije je to bio ideal moralnog savršenstva koji je držao pred svojim slušateljima – života u Bogu i djelovanja u skladu s njegovom voljom. Smatramo da je to srž evangeoskog navještaja. Oslobođenje od grijeha i oprostjenje grijeha bili su doista naglašeni u njegovom propovijedanju; ali njegova dominantna misao bila je ona o borbi za idealan moralni život. To je ideja koja mora zavladati modernim kršćanstvom ako se ono želi pomiriti s modernom kulturom i civilizacijom te pridobiti za sebe obrazovane klase. Ne kao dogmatski sustav, već kao moralna snaga, utemeljena na moćnoj Isusovoj osobnosti, kršćanstvo se mora naviještati misaonim ljudima našeg vremena.”

Tako je prikazana želja mnogih za ujedinjenjem Crkve i svijeta. Oni žele zadržati nešto vjere u Krista, a neki ga se drže, ali pod svaku cijenu moraju „osvojiti obrazovane klase” i moraju odbaciti svaku značajku Kristovih doktrina koja bi smetala „modernoj kulturi”. Unija, brojnost i čast ljudi cijenjani su iznad Istine: a potonja se žrtvuje – gotovo do smrti – za prvu, iako ne bez boli i žaljenja.

Božanski je poredak da stvari stoje ovako: „Gospodin će suditi svome narodu.” On će na njih primijeniti iste testove koje je proglasio tijekom svoje službe, rekavši – „Moja će vas riječ suditi [iskušati] u posljednji dan” [u osvit novog milenijskog dana.] „Ne možete služiti Bogu i bogatstvu; „Vi niste od svijeta,

kao što ni ja nisam od svijeta.” „Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio, ali sada niste od svijeta kao što ni ja nisam od svijeta; zato vas svijet mrzi.” „Ako tko želi biti moj učenik, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi.”

Kao što je u židovskoj „žetvi” „bila podjela naroda u vezi s njim”, tako mora biti i u ovoj „žetvi” evangeoskog doba. Kao što je u tom ispitnom vremenu pronađen samo ostatak kao „pravi Izraelci u kojima nije bilo lukavstva”, tako će se naći i ovdje – velike mase navodnih Kristovih sljedbenika su neiskrene; oni vole sebe, svijet i njegove stvari više nego što vole Boga i njegove duhovne povlastice.

Ali nije li to ozbiljna optužba? – da su mase neiskrene. Da, ozbiljno je, ali je i istinito. Oni pokazuju svoju „prijevanu” svojom spremnošću da žrtvuju Istinu za gotovo bilo što – bilo kakav napoj. Međutim, „Gospodin poznaje svoje” i čuvat će svoje koji „ne ljube svijet”, koji najviše ljube samoga Gospodina, koji ljube Istinu, čije je posvećenje iskreno. „Bit će moji, govori Gospodin, u dan kad dođem sastaviti svoje dragulje.”

Obratite pozornost, također, kako je ljubav prema zabludi spremna kompromitirati Istinu i stvarno se zasljepljuje za nju kako bi imala vlastiti put. U gore navedenom prof. Bousset kaže: „Isus sam nikada nije prihvatio potpunu pokvarenost čovjeka.” Pretpostavljamo da to znači da Isus nikada nije naučavao o Adamovu padu i posljedičnoj izopačenosti cijele rase. Mi odgovaramo da je on sigurno učio da je sve tako poništeno da božanska kazna počiva na svima kao nedostojnima vječnog života, dakle kao na svima koji su „izgubljeni”. Slušajte njegove riječi: „Sin čovječji je došao potražiti i spasiti izgubljeno.” I opet pokazuje da su svi pod zabranom smrti, govoreći: „Nećete doći k meni da biste imali život.” „Sin čovječji je došao... služiti i dati svoj život kao OTKUPNINU [odgovarajuću cijenu] ZA SVE.” „Ja sam došao da imaju život.” „Ja sam uskrsnuće i život – nitko ne dolazi k Ocu osim po meni.” „Bez mene ne možete učiniti ništa.” Ako ovo Sveto pismo ne uči da su svi ljudi bili izgubljeni, bespomoćni i poništeni bez velike žrtve za grijeha koju je ponudio naš Gospodin, molim vas, što onda ono uči?

Ne propustimo, dragi prijatelji, priliku da služimo Istini braći, čak do te mjere da položimo svoje živote za njih i to; ali nemojmo raditi kompromise sa svijetom niti s pogreškom da bismo dobili brojnost. Budimo radije suradnici s Gospodinom i, znajući da je sada vrijeme „žetve”, očekujmo upravo ona odvajanja koja vidimo da se događaju. Da i hoćemo, ne bismo mogli osujetiti Gospodinove planove, nego bismo mogli naštetiti vlastitim interesima neloyalnošću prema njemu, njegovoj Riječi i njegovoj braći.

RANG DREVNIH DOSTOJNIKA

U *SVANUĆU*, sv. VI., nekima od nas čini se da postoji zabuna ili kontradikcija u pogledu relativnog poretka uskrsnuća i časti koja se pridaje drevnim dostojnicima i Velikom mnoštvu. Odlomci o kojima je riječ nalaze se na vrhu stranice 121, u prvom odlomku na stranici 129 i na vrhu stranice 131. Ljubazno nam pomozite u rješavanju naših poteškoća.

Zadovoljstvo nam je pokazati slaganje ovih izjava. Na stranici 121, na vrhu, raspravljamo o prirodama i pokazujemo da će Malo stado, božanske prirode, biti iznad svih ostalih; da će Veliko mnoštvo biti sljedeće, duhovne prirode, a ne božanske; i da će drevni dostojnici biti sljedeći po stupnju prirode – „malo niži od anđela”.

Na stranici 129, u prvom odlomku, nastojimo pokazati relativne rangove ovih klasa – u dostojanstvu, u časti položaja. Ovdje rangiramo drevne dostojnike više od Velikog mnoštva. Ovo nam se čini logičnim redosljedom, budući da drevni dostojnici – u svom pobjeđivanju točnije – nalikuju Malom stadu koje dobrovoljno polaže svoje živote za Istinu. Čini se da je ovaj logični redosljed također podržan Svetim pismom – ne samo predlikom reda Levita koji se spominje na stranici 129, nego dodatno imamo biblijsku izjavu da će ti drevni dostojnici biti „knezovi po cijeloj zemlji”, što podrazumijeva posebno dostojanstvo ili čast položaja kao zemaljske faze Kraljevstva. Opet, u Otkr. 20:9, čini se da su ovi drevni dostojnici još uvijek označeni kao posebna, odvojena i različita klasa na zemlji, predstavljena taborom svetih [svetaca] i ljubljenim gradom. Činjenica da će u to

vrijeme, na kraju milenija, oni dostići savršenstvo, kao i činjenica da će ovi drevni dostojnici još uvijek biti izrazito odvojena klasa, implicira nam višu čast ranga, preko i iznad savršenstva ljudske prirode. Nije nam rečeno što bi Gospodin mogao imati kao posebnu nagradu za njih u vječnoj budućnosti, nakon milenija; ali dok razmatramo nebesa, djelo Božjih ruku i bezbrojne svjetove u njima koji se pripremaju za stanovnike, možemo razumno pretpostaviti da će ovi drevni dostojnici, koji su bili vjerni tijekom vladavine zla, čak i do smrti, imati neku daljnju časnu službu, ne samo tijekom milenijskog doba nego i kasnije. Iz raznih razloga, stoga, mi ih rangiramo više u časti od Velikog mnoštva, iako su niže prirode.

Na stranici 131, na vrhu, raspravljamo o vremenskom redosljedu uskrsnuća za ove tri klase i predstavljamo misao da će drevni dostojnici biti usavršeni u uskrsnuću sljedeći nakon Malog stada – da će oni biti prvi koji će sudjelovati u općem uskrsnuću. Jer imajte na umu da samo Malo stado sudjeluje u prvom uskrsnuću. „Oni će biti svećenici Božji i Kristovi i kraljevat će s njim tisuću godina.” (Otkrivenje 20:6.) Bez ikakvog čvrstog biblijskog retka koji bi riješio ovu stvar, očekujemo da će se uskrsnuće drevnih dostojnika dogoditi oko 1914. godine ili ubrzo nakon toga, dok razumijemo da Veliko mnoštvo neće biti potpuno barem još malo nakon ovih – neki od njih prolaze kroz veliko vrijeme nevolje i anarhije nakon kraja vremena pogana.

Vjerujemo da će pažljivo razmatranje gore navedenog uz ove sugestije razjasniti stvar svima.

VELIKO MNOŠTVO

Jesu li neki članovi klase „Velikog mnoštva” postojali prije razdoblja žetve evandeoskog doba? Ako je tako, kako možemo primijeniti Otkr. 7:14 na takve?

Odgovaramo: Ova se klasa sastoji od posvećenih vjernika koji ne uspijevaju ići naprijed uskim putem samožrtvovanja i koji, ne uspijevajući se žrtvovati, ne uspijevaju postići sunasljedstvo s Gospodinom kao članovi grupe Nevjeste: unatoč tome, nakon što su bili iskreni u svom posvećenju, Gospodin s mnogo milosrđa ne računa njihov nedostatak hrabrosti u vraćanju natrag u smislu da ga zaniječu, jer oni koji se tako povuku, objašnjava apostol, „povuku se natrag u propast i uništenje”, drugu smrt. U milosrđu Gospodin takvima donosi kušnje i poteškoće kojima oni nehrabro pokušavaju pobjeći. Budući da su se posvetili na smrt i Bog je prihvatio njihov savez i dao im prvine Duha, a budući da su zanemarili žrtvu tijela, jedina alternativa za njih je Gospodinovo providonosno uplitanje u njihove poslove, što dovodi do „uništenja tijela”, ili ako u tome ne uspiju, njihov će udio biti druga smrt.

Pitate se, zašto im ne odobriti dio obnove? Odgovaramo da ono što je začeto od Duha ne može biti rođeno od tijela; mora biti rođeno od Duha ili nikako.

Ovi uvjeti koji danas prevladavaju u određenoj su mjeri prevladavali od početka evandeoskog doba. Apostol govori o takvome. Pišući Crkvi u Korintu, on kaže: Ja, koji sam osobno odsutan, a prisutan s vama u duhu, sudim takvome i predao sam ga Sotoni na uništenje tijela, da se duh spasi u dan Gospodina Isusa. — 1. Kor. 5:3, 5.

Sigurno je, međutim, pretpostaviti da je udio posvećenih koji su nedostojni mjesta u grupi Nevjeste danas veći nego što je bio u prošlim vremenima, jer je u prošlosti crta razgraničenja između pšenice i kukolja, između djece Božje i djece ovoga svijeta, bila mnogo izraženija nego u sadašnje vrijeme, kada mnogi imaju oblik pobožnosti bez njezine moći – mnogi imaju kršćanske manire, a ne tvrde da su začeti od Duha. Danas je, dakle, posvećenicima teže nego ikada vidjeti gdje je dužnost i slijediti svoj put samopožrtvovnosti

dok toliki dobri, plemeniti i moralni ljudi idu suprotno. Uskim putem danas je, dakle, teže hodati nego prije nekog vremena. Stoga, dok se broj posvećenja više povećao nego smanjio, vjerojatno je manji broj onih koji shvaćaju pravo značenje svog posvećenja i koji radosno polažu svoje živote u službi Istine. Stoga slijedi da masa „Velikog mnoštva” pripada samome kraju evanđeoskog doba.

Što se tiče vašeg posljednjeg pitanja o ispravnoj primjenjivosti Otkr. 7:14 na ovu klasu, ako je postojala kroz cijelo doba, predlažemo da se o većini klase koja je ovdje ispravno govori kao da je cjelina, budući da će tretman koji dobiva predstavljati tretman koji je bio davan svima ostalima iz ove klase u prošlosti, samo u intenzivnijem obliku. Svi takvi su sigurno bili pozvani proći kroz nevolje – prisiljeni proći kroz njih jer nisu rado žrtvovali i položili svoje privilegije, interese itd. u službi Istine. Slično tome, u istom poglavlju imamo cijelih 144 000 Malog stada o kojima se govori kao da je popunjeno i sastavljeno u ovom sadašnjem vremenu, dok su oni također bili u procesu razvoja kroz evanđeosko doba. Drugim riječima, izvorno abrahamsko obećanje sišlo je na dvanaest plemena Izraelovih, ali tih dvanaest plemena je predlika za duhovni Izrael. U prvom dolasku duhovni Izrael je započeo s onima iz svakog plemena koji su doista bili

Izraelci u kojima nije bilo prijekora. Nije ih bilo dovoljno da se popuni izabrani broj, 144 000, i stoga je evanđeoski poziv bio upućen poganima da od njih dovedu dovoljan broj kako bi se dovršilo 12 000 u svakom plemenu.

Ovo popunjavanje plemena onima koji su po prirodi bili pogani slično je ponovnom regrutiranju u Sjedinjenim Državama kako bi se popunila upražnjena mjesta u vojnim pukovnijama na Filipinima. Tako bi se čovjek iz Ohia ili Illinois mogao prijaviti u pukovnicu New Yorka ili Pennsylvanije i postati redoviti član iste, iako bi pukovnija i dalje bila poznata pod svojim izvornim imenom. Tako je i s našim uključivanjem u izabranih dvanaest plemena. Ne znamo u koje nas pleme Gospodin svrstava kad postanemo njegovi.

To je ista misao koju apostol razvija u Rim. 11, gdje govori o izvornom Božjem obećanju danom Abrahamu kao korijenu maslinova drveta, a o dvanaest plemena Izraelovih kao o samom stablu. Grane ovog stabla su pojedinci, a apostol objašnjava da su svi osim pravih Izraelaca bili odlomljeni kada je to stablo postalo duhovno pri prvom dolasku našega Gospodina. On nadalje objašnjava da smo mi koji smo po prirodi bili pogani pricijepljeni u članstvo u ovo izraelsko stablo i da sudjelujemo u bogatstvu njegova korijena, abrahamskog obećanja. (Vidi Galaćanima 3:29).

KAMENOVİ SPOTICANJA ILI ODSKOČNO KAMENJE

Danas sam, dragi Gospodine, bio teško iskušán,
Sunce je sakrilo svoju svjetlost, a oblak visi nad mojim putem.
Zašto je moje srce tako teško, a dan hladan i siv?
Pokušao sam ti ugoditi; trudio sam se biti vjeran i istinit;
Tražio sam nebesku mudrost u onome što bih trebao učiniti,
Ipak sam bio „stavljén u tugu”; i oh, jesam li te i ja ožalostio?

Suputnik na putu mi je zadao ranu,
Njezinu bol i peckanje oštro osjećam, – njezinu potrebu ne vidim.
Kamen spoticanja ili odskočni, Gospodine, što će biti?
Tuga mi je danas došla – tuga tako gusta i duboka,
Sjene najdublje tame obavijaju moje srce;
Suze su tekle neprestano dok nije ostalo snage za plakanje.

Klanjam se pod težinom svoje tuge, bez riječi i zapanjen;
Moje srce tone poput olova u mojim grudima;
njegova gorka bol i peckanje
Čine se gotovo nepodnošljivima. Oštar i okrutan strijelac
Probo me, i ležim prostrt. O Oče, govori mi!
Tvoja ruka leži teško na meni: može li ovo iskušenje doći od tebe?
Kamen spoticanja ili odskočni kamen, što će biti ova tuga?

Blagoslov mi je danas došao, radost nadmašujuće slatka.
Otvara mi se sretan put, na kojem moje voljne noge
Radosno koračaju; kako sam blagoslovljen u ovom dragom utočištu!
Moj put je bio mračan i usamljen dugi niz godina;
Moj Gospodin mi je donio ovaj dar kad je sve bilo tužno i sumorno;

Sada, gdje je moj put bio sumoran, pojavljuju se cvjetovi ljubavi i blaženstva.

Ipak, dragi Gospodine, ovaj blagoslov koji mi je tvoja ljubav dala
Može previše ispuniti moje srce i udaljiti moju dušu od tebe.
Tada, odskočni kamen ili kamen spoticanja, moj Bože, što će biti?
Važno pitanje! Na njegov odgovor moja vječna radost
Visi drhteći; hoću li biti pročišćen kao zlato bez legure?
Ove tuge i blagoslovi moćni su za spas ili uništenje.

Vrijeme leti! „žetva” jenjava, slavni kraj je blizu!
O, Učitelju, hoću li sada izgubiti „nagradu” koju toliko cijenim?
Hoću li biti zavedena sirenskom pjesmom dok nebeski zvuci prodiru
U prilagođene uši? Oh, vodi me, Gospodine, i drži me budnom.
Neka se radujem hodati s tobom i trpjeti zbog tebe.

Ali ja sam slaba; o, dragi Učitelju, uzbudi moj duh,
Udijeli mi svoju milost i snagu da izvršim tvoju savršenu volju,
I u nevolji ili radosti poslušam te i volim.
Svemogući Gospodine, k tebi letim – ne znam za drugu pomoć;
Oh, pomози mi u mojoj potrebi, molim te, i učini da moje srce gori
Svetim ognjem, i na mene, Gospodine, izlij svoju dragocjenu ljubav.

Čujem te kako govoriš, poslušat ću, pružam ruke k tebi,
U svakoj tvojoj providnosti vidim tvoju nepromjenjivu ljubav,
I kamenje odskočno do nebeskih visina bit će svaka bol i radost.
— *Alice G. James.*

JOAŠ, DJEČAK KRALJ

– 2. KRALJEVIMA 11:1-16 — 6. STUDENOGA. –

Ključni tekst: „Kad su pravednici na vlasti, narod se raduje.” — Izr. 29:2.

Ova lekcija sama po sebi sadrži vrlo malo duhovne „hrane” za kućanstvo vjere. Ipak, povijesni dijelovi Svetoga pisma, kao što su korišteni u ovoj lekciji, imaju svoje posebno mjesto i služe općoj stvari. Veze povijesti potrebne su Bibliji kao kosti živom tijelu. Iz tog razloga obratimo posebnu pozornost na povezujuću povijest kako bismo pred sobom mogli imati opći pogled na uvjete u Izraelu u vrijeme događaja iz ove lekcije.

Vraćajući se unatrag, sjećamo se Ilijina velikog djela kao proroka u borbi protiv utjecaja kralja Ahaba i njegove poganske kraljice Jezebele te Baalova idolopoklonstva koje su oni uveli. Iako Ilija nije uspio provesti potpunu reformu u Izraelu, uspio je u znatnoj mjeri suzbiti utjecaj baalizma. Kao što smo vidjeli, ne samo da je prava religija više napredovala u kraljevstvu Jude nego u kraljevstvu Izraelu, nego je bila i poštovana tijekom razdoblja Elizejeve službe kao Gospodnjeg proroka. Iako to nije bila religija dvora, bila je religija Izraelaca. Prosperitet Jehovine stvari u Elizejevo vrijeme najbolje se vidi u kontrastu s uvjetima koji su prevladavali u ranom dijelu Ilijine službe.

U međuvremenu se utjecaj baalizma proširio s izraelskog dvora, a posebno od poganske kraljice, na judejski dvor: sin judejskog kralja oženio se kćeri

poganske kraljice, koja je po karakteru očito imala veliku sličnost sa svojom majkom Jezebelom. Od vremena njezine povezanosti s Judinim kraljevstvom tamošnji idolopoklonički utjecaji počeli su dobivati snažno uporište i sagrađen je Baalov hram, a pod kraljevskom je zaštitom razuzdano štovanje Aštarte naišlo na naklonost kod mnogih ljudi.

Nakon smrti svoga muža, judejskog kralja, njegova kraljica Atalija, kći Izebelina, nastavila je provoditi svoj utjecaj u kraljevstvu sa svojim sinom, koji je tada postao kralj, a nakon njegove smrti, protivno zakonu i običajima Židova, odlučila je postati suverenom te je, kako bi to postigla, naredila da svi njezini unuci budu pogubljeni. To jest, pretpostavljala je da je postigla ovaj cilj; ali njezina kći, koja je postala supruga velikog svećenika i očito bila pod njegovim utjecajem, spasila je život najmlađem od kraljevih sinova – svom nećaku Joašu – skrivajući ga s dojiljom u jednom od stanova koji su graničili s Hramom, odvojenom za potrebe svećenika.

Naša se lekcija odnosi na ovog dječaka, nasljednika judejskog prijestolja, koji je sa sedam godina, pod vodstvom svoga tetka, velikog svećenika, bio pomazan i proglašen kraljem Jude. Lekcija daje pojedinosti o

transakciji kojom je stražar Hrama postao kraljev stražar – kako je kraljeva baka, kraljica uzurpatorica, prvo bila privučena u Hram metežom među ljudima, a zatim je, brzo shvativši situaciju, povikala: Izdaja, izdaja, i pobjegla u palaču, gdje je pogubljena.

Nekoliko godina prije događaja iz ove lekcije, pod Gospodinovim vodstvom, Jehu je bio pomazan za kralja nad sestrinskim kraljevstvom Izraelom i, iako je u mnogim pogledima i sam bio loš čovjek, služio je kao mač Gospodnji za izvršenje odmazde nad kraljem Ahabom i kraljicom Jezebelom, koji su nanijeli toliko štete stvarima prave religije u kraljevstvu Izraela. Sada, smrću uzurpatorske kraljice Atalije, kćeri Izebeline, isti pogubni utjecaj svrgnut je u Judi: to jest, vladavina Jehua u Izraelu i Joaša u Judi označila je razdoblje nazadovanja za baalizam.

Istraživači povijesti, ne videći božanski plan vjekova, bili su zbunjeni prosperitetom zlikovaca u pojedinačnim poslovima kao i u nacionalnim, a zbunjenost se povećava kada razmotre činjenicu da su Izrael i Juda bili nacije s kojima je Bog sklopio poseban savez nad kojim je imao određenu mjeru kontrole. Ako je poganskim narodima bilo dopušteno da idu u idolopoklonstvo itd., zašto je bilo dopušteno da zli činitelji, zle prakse, krivo štovanje itd. napreduju u narodima nad kojima je Bog tvrdio da ih nadzire i kontrolira?

Odgovor i jedini odgovor jest da još nije došlo Božje vrijeme za preuzimanje aktivne kontrole nad stvarima u svijetu, pokoravanje zla i unapređenje pravednosti. Cijelo razdoblje Zakona, od Mojsija do Krista, uvedeno je u razdoblju kada se ništa drugo nije moglo unijeti. Evanđelje nije moglo biti naviješteno u to vrijeme jer temelj za njega još nije bio postavljen – temelj je otkupljenje ostvareno Kristovom smrću. Niti je Kristova smrt mogla biti ispravno izvršena ranije, niti je evanđeosko doba i njegovo djelo moglo započeti ranije, jer je u božanskom planu i predznanju taj veliki događaj bio uređen da se dogodi upravo dovoljno dugo prije milenijskog kraljevstva kako bi se omogućilo okupljanje Crkve prvorodenih, klase Nevjeste, Kristovih sunasljednika u Kraljevstvu.

Iz tih razloga Bog je uveo dispencaciju Zakona, kao što apostol izjavljuje: „Zakon je dodan zbog prijestupa, dok ne dođe obećano potomstvo.” Savez zakona sklopljen s Izraelom služio je dvama posebnim ciljevima: (1) U svojim zakonima i žrtvama na Dan pomirenja, predodžbenim jubilejima itd., on je nagovijestio ili predočavao slavne i velike stvari koje su se trebale ispuniti tijekom ovoga evanđeoskog doba,

a neke od njih tijekom milenijskog doba. (2) Služio je da pokaže stalnu tendenciju grijeha prema dolje i koliko bi bilo nemoguće da se svijet izdigne iz sadašnje degradacije, grijeha i slabosti čak i ako Bog oslobodi cijeli svijet od prvobitnog grijeha i prvobitne smrtne kazne. Štoviše, trebamo zapamtiti da, iako su Izrael i Juda pokazali veliku slabost u smislu idolopoklonstva, ipak nipošto nisu bili tako pokvareni u tom pogledu kao što su bili narodi oko njih – ostatak svijeta. Kakva god da je bila neobičnost, ona se sastojala u činjenici da su još uvijek održavali određeno poštovanje prema nevidljivom Jehovi, neki privid obožavanja onoga koga drugi narodi uopće nisu poštovali.

Cijela povijest Judeje i Izraela pokazuje nam da je, usprkos sklonosti većine prema grijehu i idolopoklonstvu, među njima još uvijek bilo Izraelaca čija su srca bila iskrena prema Bogu. Za to imamo primjere u Iliji i Elizeju, sinovima proroka, Šunamki i drugima. Unatoč tome, razmišljajući o svemu tome, trebamo se prisjetiti da su još uvijek bili u mraku što se tiče božanskog plana. Nikakvo otkrivenje o velikom Božjem spasenju još nije bilo objavljeno: samo je blijedo svjetlo nade u uskrsnuće mrtvih i vječni život za one koji su bili poslušni Bogu doprlo čak i do najmudrijih i najboljih među njima. U skladu s ovim je izjava apostola, „Zakon je došao po Mojsiju, a milost i istina po Isusu Kristu”, i opet njegova izjava da je „Krist iznio život i besmrtnost na vidjelo kroz Evanđelje”, te opet izjava da se ovo „spasenje [kojemu se sada radujemo] počelo navješćivati od Gospodina.” — Ivan 1:17; 2. Tim. 1:10; Hebr. 2:3.

Ne smijemo, dakle, uspoređivati današnje uvjete među onima koji se izjašnjavaju kao duhovni Izraelci sa stanjima iz starih vremena o kojima se govori u ovoj lekciji, jer je u međuvremenu istinsko Svjetlo, Gospodin Isus, došao na svijet; i iako ga svijet kao cjelina nije prepoznao, pravim su se Izraelcima otvorile oči njihova razumijevanja, tako da su blagoslovljeni i opskrbljeni ovim istinskim Svjetlom, koje će u Božje vrijeme prosvijetliti svakog čovjeka koji dođe na svijet – kada će svanuti milenijski dan i izaći Sunce pravde s iscjeljenjem u svojim zrakama. Tada će, u punom smislu riječi, pravednici biti na vlasti – Krist, veliki Kralj, i Crkva, njegova Nevjesta i sunasljednik u Kraljevstvu – i tada će se ljudi radovati. Radovat će se na način koji trenutno nije moguć jer sada, kao što apostol izjavljuje, čak i pod najboljim vladarima, dok je Sotona na čelu, „Cijelo stvorenje zajedno uzdiše i muči se u bolovima.” — Rimljanima 8:22.

POPRAVLJANJE HRAMA

– 2. KRALJEVIMA 12:4-15 — 13. STUDENOGA –

Ključni tekst: „Nećemo napustiti dom Boga našega.” — Neh. 10:39.

Smrt Atalije, uzurpatorske kraljice, ubrzo nakon pomazanja i proglašenja njezina unuka Joaša pravim nasljednikom prijestolja Jude, primijetili smo u našoj posljednjoj lekciji. Joaš, novi kralj, koji je u to vrijeme imao samo osam godina, bio je pravilno pod brigom svoga tetka, velikog svećenika, koji ga je tajio i štitio od djetinjstva. Na odabir ovog određenog vremena za dovođenje kralja Joaša bez sumnje su utjecale stvari u susjednom desetoplemenskom kraljevstvu Izraela. U potonjem, prema Gospodinovim uputama, Jehu je bio pomazan za kralja kako bi smijenio slabog i opakog Ahaba i kaznio zlu i idolopokloničku Jezebelu, njegovu kraljicu – kako bi desetoplemensko kraljevstvo oslobodio nepravednih vladara, čiji se utjecaj čini neprestano zlim u mjeri njihovih mogućnosti. Nema sumnje da je uspjeh Jehua potaknuo velikog svećenika Jojadu da svrgne uzurpiranu dinastiju Izebeline kćeri i ponovno uspostavi Davidovu lozu na prijestolju. Više od ovoga, možemo ispravno pretpostaviti da, kao što je Gospodin naredio u pomazanju Jehua da naslijedi Ahaba, tako je naredio u pomazanju Joaša da naslijedi Ataliju te da je svećenika u tome vodio Gospodin, iako možda i nesvjesno.

Veliki svećenik Jojada, kao pokrovitelj, učinio je krunidbu prigodom za opće oživljavanje zanimanja za pravu religiju i za oživljavanje odgovarajućeg protivljenja idolopokloničkom štovanju Baala, koje je uvela pseudokraljica. Nadahnuti savjetom svećenika, kao i okolnostima koje okružuju krunidbu u dvorištu Hrama s podsjetnikom na Jehovu, pravoga Boga, i na njihovu prošlu povijest kao nacije pod njegovom skrbi, okupljeni ljudi dosegli su takav žar uzbuđenja za Gospodina i protiv idolopoklonstva da su navalili i kao rulja srušili susjedni Baalov hram, ubivši njegova glavnog svećenika, razbivši njegov kip itd.

Rulje se rijetko, ako ikada, ohrabruju, ali u ovom slučaju moramo se sjetiti da je, pod posebnim božanskim aranžmanom, upravo takav smjer suprotstavljanja idolopoklonstvu bio izravno naređen i da se, osim toga, narod držao i pokoravao uputama zakonito uspostavljene vladavine Gospodnje u rukama njegovih predstavnika, kralja i svećenika, koja je vlada dugo bila nezakonito ugušena, a sada je samo zauzimala svoju pravu poziciju i svrgavala svog ilegalnog protivnika.

Nova vladavina, iskoristivši tek probuđeni religiozni žar naroda, predložila je trenutačni popravak Hrama i ponovno uspostavljanje njegove službe od strane pravih Božjih svećenika, koji tijekom razdoblja štovanja Baala nisu bili u stanju dati svoje vrijeme i pažnju za vjerske službe u Hramu i za poučavanje naroda o pitanjima

Zakona. Budući da im se protivila uzurpatorska vlada, a prihodi naroda usmjeravali su se na potporu štovanju Baala, pravi Božji svećenici i službe u Hramu bili su zanemareni i praktički izvan funkcije.

Sve je to sada trebalo promijeniti, a vlada je izdala naredbe za prikupljanje potrebnog novca. (1) Postojao bi porez koji je nalagao Mojsijev zakon, glavarina od pola šekela. (Izlazak 30:13.) (2) „Novac koji je svaki čovjek odredio”, možda desetine – jedna desetina cjelokupne dobiti u godini. (3) „Novac koji svakom čovjeku dolazi u srce da ga donese” – dobrovoljni prilozi iznad onih koje zahtijeva Zakon. Svećenici su trebali skupljati taj novac, svaki u svom susjedstvu i od osoba koje je poznao.

Dobre namjere kralja i velikog svećenika nisu uspjele jer petnaest godina nakon toga, kada je kralj imao dvadeset i tri godine, Hram još nije bio popravljen, kao što naša lekcija pokazuje. Ostaje nam nagadati razloge, ali čini se da zaključak leži u tome da ljudi nisu vjerovali svećenicima s novcem, bojeći se da će ga upotrijebiti za sebe, a ne za Hram, ili da je novac koji je plaćen i doniran uglavnom bio potrošen, i možda ne nepropisno, za održavanje svećenika, njihovih obitelji itd. U svakom slučaju, u spomenuto vrijeme, kralj je pozvao visokog svećenika i podsvećenike da izvijeste zašto nalog koji su dobili prije petnaest godina nije bio izvršen.

Rezultat konferencije bio je taj da su se svećenici uglavnom složili da se stvar popravka treba uzeti iz njihovih ruku i ostaviti u potpunosti pod brigom Jojade, velikog svećenika. Potonji je uredio metodu pomoću koje bi izraelski narod mogao znati da novac koji su oni priložili za popravak Hrama neće biti preusmjeren u druge svrhe: pripremio je sigurno zaključanu škrinju s prorezom na vrhu, u koju su se stavljale donacije za popravak Hrama. Ovaj je plan uspješno funkcionirao i popravak Hrama se nastavio u rukama kompetentnih radnika i vjernih nadzornika. Popravci i njihovi troškovi morali su biti znatni, jer je Hram sada bio star više od stotinu i pedeset godina i dugo se nije koristio, a pretpostavlja se da je mnogo kamenja iz njega uzeto i korišteno u izgradnji Baalova hrama u blizini. Redak 13 samo označava da ništa od novca nije upotrijebljeno za opremanje Hrama sve dok sam Hram nije bio temeljito popravljen, jer 2. Ljetopisa 24:14 pokazuje da je na kraju donirano dovoljno novca za opremanje hramskog posuda.

SMATRANO KAO USPOREDBA

Prethodno nam je sve zanimljivo kao dio povijesti i kao ilustracija istovjetnosti ljudske prirode u svim

razdobljima među svim narodima. Ali sada pogledajmo koje pouke možemo izvući iz ovih iskustava prirodnog Izraela, korisne za nas kao duhovne Izraelce.

Jedna lekcija jest da se velikom svećeniku, našem Gospodinu Isusu, može potpuno vjerovati u vezi s cijelim djelom, ali ipak neki od podsvećenika imaju manje samožrtvovnog duha i više su ili manje skloni koristiti za svoju vlastitu udobnost i zadovoljstvo sredstva koja bi inače bila bolje upotrijebljena u popravljanju Božje kuće – pravoga Hrama, prave Crkve.

Duhovni Hram i njegove doktrine, nade, prakse itd. postali su ozbiljno narušeni tijekom dugog razdoblja trijumfa grijeha, „tajne bezakonja”, „majke bludnica”, tijekom mračnog vijeka. Reformacijski pokret šesnaestog stoljeća bio je odvažan i hrabar te je obećavao velike stvari na putu potrebnih popravaka u duhovnom Hramu. Ali, nažalost, protestantsko je svećenstvo iskoristilo sredstva i prilike povezane s ovom reformacijom za vlastitu osobnu korist. Učinilo se doista mnogo, izazvalo se veliko uzbuđenje među ljudima, skupio se znatan novac, a ipak je relativno malo učinjeno na obnovi vjere, nade i ljubavi Crkve, pravoga Hrama – relativno je mali broj grubih pogrešaka bio iskorijenjen.

Ali ovdje, kao i u lekciji, Hram će biti popravljen – Veliki svećenik preuzeo je punu odgovornost za tu stvar. Narod Božji, kada jednom vidi potrebu popravaka i sigurnost kanala, bit će potaknut da učini sve što je potrebno sa svoje strane za ostvarenje djela, a u ovom se poslu svećenstvo nominalnog kršćanstva, koje bi trebalo biti aktivno u službi, ignorira – naš veliki Veliki svećenik može obavljati svoje djelo bez njih.

Još jedna lekcija koju možemo naučiti jest povezanost između vjernosti Gospodinu i služenja Gospodinu. Čim bi se izraelski narod posvetio Gospodinu, i u omjeru s tim, svaki bi njihov izvor prihoda rado surađivao u izgradnji interesa Gospodinove stvari. I upravo je tako s duhovnim Izraelcima: u onoj mjeri u kojoj u svojim srcima ostvarujemo puninu posvećenja Gospodinu, u istom omjeru sve što posjedujemo podliježe odgovarajućoj

odgovornosti. Postoje ispravni porezi ili zahtjevi za naše vrijeme, talente, utjecaj i sredstva za službu Gospodinu, a onda svatko može dati dodatno, povrh i iznad ove odgovornosti, dobrovoljni prinos Gospodinu, u skladu s obiljem svoje ljubavi, prema žaru svoga srca. A ova ljubav, ovaj žar i samožrtvovnost do koje ona vodi, mjeri našu odanost Gospodinu. Tako Gospodin procjenjuje sve koji su prizvali njegovo ime i ispovjedili mu potpunu posvećenost – on ne ocjenjuje njihovu ljubav samo prema dolarima i centima priloženim njegovoj službi, već i prema vremenu, utjecaju itd. koji posjeduju i njihovoj spremnosti da ih koriste u njegovoj službi te u suprotstavljanju Sotoni i svim zabludama čiji je on otac i autor.

Još jedan sklad u ovoj ilustraciji jest da je djelo spomenuto u našoj lekciji obavljeno za Hram i na njemu; i stoga je svaki posao koji sada možemo raditi kao duhovni Izraelci, i sve žrtve koje sada možemo činiti, za Crkvu i njoj, koja je Hram Božji. Djelo sadašnjeg doba jest priprema ovog Hrama; djelo sljedećeg doba bit će blagoslov svih obitelji na zemlji kroz njega i njegovo tada proslavljeno Kraljevsko svećenstvo. U skladu je s ovom mišlju pod drugim likom ono što Gospodin izjavljuje: „Njegova žena se pripremila.” Njezina glavna energija ili samožrtvovnost trebaju biti u korist Crkve – kao što apostol izjavljuje, možemo „činiti dobro svim ljudima dok imamo prilike, a osobito kućanstvu vjere.”

Primijetit će se da ovu lekciju ne koristimo kao povod za traženje novca. Ali iako nikada ne tražimo, shvaćamo da postoji poseban blagoslov Gospodnji nad dobrovoljnim darivateljem, kao što izvornik označava, „Gospodin voli radosnog [veselog] darivatelja.” On cijeni i voli vidjeti u nama takav interes za njega i njegovu stvar da sve drugo u usporedbi s tim izgleda bezvrijedno, da ćemo svoje najbolje talente i sposobnosti svake vrste rado koristiti, ne nevoljko, nego srdačno i radosno, u zajednici sa njim samim i pod njegovim vodstvom i smjernicama, prema našem najboljem razumijevanju njegove volje, u službi njegove Istine i njegove braće.

POTICAJNE RIJEČI VJERNIH RADNIKA

GOSPODO:

Posjedujem primjerak prvog sveska Milenijske serije pod naslovom, „Božanski plan vjekova”, i vjerujem da će vam biti drago znati da sam oduševljen tim radom. Nikada prije nisam vidio ništa što je toliko rasvijetlilo značenje Biblije kao što to čini ovo djelo. Bio sam blizak istraživač Biblije cijeli svoj život od dječачke dobi, ali sam većinu vremena do sada lutao u mraku. Napokon su mi spale ljske s očiju, hvala Bogu, dok nije bilo prekasno. Rođen sam od

kršćanskih roditelja koji su pripadali prezbitarijanskoj crkvi, kršten sam u toj vjeri i cijeli život živio u vjeri u doktrine povezane s njom. Ali posljednjih sam godina imao neke sumnje. Nikada nisam mogao uvidjeti kako pomiriti neka od učenja crkve s nekim odlomcima iz Svetog pisma. Ali drago mi je što mogu reći da je sada sve jasno. Ne mogu se sjetiti ničega što tako dobro izražava moje istinske osjećaje kao četiri stiha poezije koje sam upamtio prije više od pedeset godina, ali do sada nisam vidio njihovu ljepotu. Evo ih:

„Kad sva tvoja milost, o moj Bože, Moju rastuću dušu promatra, Prenesen pogledom izgubljen sam U čudu, ljubavi i hvali.”

Sada, nakon što sam sam primio toliko dobra, prirodno je da želim da i drugi budu dionici; i želio bih napraviti neki dogovor kad bih mogao jasno vidjeti svoj put da se na neki način uključim u širenje Istine kako bi drugi mogli dobiti neku korist.

S poštovanjem, JAMES KING, — Misa.

DRAGI BRATE I ČASNI SLUGO BOŽJI:

Sa zahvalnošću priznajem blagoslov koji je Gospodin smatrao prikladnim podariti mi kroz vaš posljednji rad ljubavi, SVANUĆE VI. Želim vam zahvaliti kao oruđu koje je on koristio i moliti se da imate dovoljno milosti da ostanete vjerni čak i do smrti.

Uz toliko poglavlja dobrih stvari, teško bi bilo reći koje je najbolje; ali vjerujem da mi je poglavlje o suđenju bilo jednako korisno kao i bilo koje drugo, dajući mi izoštreniji osjećaj odbojnosti prema zlima jezika, i nadam se da ću možda naučiti biti nijema dok ne budem mogla koristiti svoj jezik samo da bih ga hvalila i častila njegovo ime.

Prekrasna jasnoća s kojom ste nam pokazali tip muškarca i žene također mi je puno pomogla. Bila mi je nova misao da je odobravanje više svojstveno ženama, i vjerujem da mogu postaviti dvostruki osigurač na tu liniju kako bih ga mogla koristiti bez zlorabe. Također se nadam da ću ubuduće, kada budem imala privilegiju sjediti u zajednici svetaca, to činiti s više poštovanja. Također vam zahvaljujem što ste spomenuli pokrivanje glave.

Bila mi je privilegija biti s Crkvom u Los Angelesu dvije godine i želim vam ispričati nešto o pljuskovima blagoslova koji su mi došli preko njih. Njihova žarka ljubav i neprekidni naponi u moju korist pomogli su mi poučiti me Božjem putu napatkom i primjerom.

Naučila sam ponešto o skučenosti „ovog puta” i molila bih vas da me imate u svojim molitvama kako bih mogla potpunije cijeniti privilegiju hodanja njime.

S kršćanskom ljubavlju od one koja se nada da će se ikada moći preplatiti.

Vaša sestra u Kristu, HATTIE L. WOODWARD, — Cal.

PRIJATELJI:

Primio sam traktate koje ste mi poslali. Hvala Gospodinu i vama za sve što su mi objavili. Dopustite mi da vam ispričam kako je do svega došlo: jednog dana kad sam došao s posla, na stepenicama sam uzeo traktat pod nazivom „Nada u besmrtnost”. Nikada nisam saznao tko ga je tamo stavio, ali znam da ga je poslao Gospodin. Pročitao sam ga i vrlo mi je jasno pokazao moju potrebu za Spasiteljem, i kroz njega sam

predao svoje srce Gospodinu Isusu i sada se pouzdajem u njegovo dovršeno djelo.

Na dnu traktata pisalo je da ako je čitatelj zainteresiran, može putem zamolbe dobiti „Što je duša?” koju ste mi poslali, i još nekoliko uz nju koje su izgledale kao da su posebno za mene. Bilo mi je veliko zadovoljstvo čitati ih jer gladujem i žedam za pravednošću.

Vaš u Kristu, C. WATT, — RI

DRAGI PRIJATELJI:

Prilažem kopiju pisma koje sam uputio šezdesetorici svećenika u St. Louisu. Još uvijek nisam primio nikakve odgovore jer su toliko zaokupljeni zabavama Svjetskog sajma i građanskim reformama da nemaju vremena pokazati onome koji pita put u život:

POŠTOVANI GOSPODINE:

Već je neko vrijeme otkako sam na vašu adresu poslao primjerak Pittsburg Gazettea, posebno izdanje, koje sadrži izvješća o debatama Eaton-Russell. Također sam došao u posjed nekih pamfleta koji se tiču ovih tema, tiskanih u Alleghenyju, Pennsylvania, od kojih vam jedan šaljem poštom.

Revno proučavam Sveto pismo i povezan sam s malim brojem drugih koji, poput mene, vole Gospodina i uvijek nastoje povećati naše poznavanje njegove Riječi i otkrivene mudrosti, s ciljem da postanemo sposobniji činiti ono što mu je milo. Nismo povezani ni s jednom posebnom denominacijom, ali shvaćamo da su mnogi ozbiljni i dobro informirani Isusovi učenici članovi svake, čiji je intelektualni kapacitet daleko veći od našeg vlastitog, stoga upućujem ovaj zahtjev, za koji osjećam da ga nećete smatrati drskim – da, ako vam je ugodno i zgodno, mogu imati privilegiju dobiti izraz vaših pogleda na pitanja uključena u ove rasprave, bilo kratko ili opširno, kako vam se sviđa, i vaše mišljenje o tome koje bi metode bilo najbolje nastaviti koristiti kako bi Božje dijete gladno Istine moglo doći do ispravnog zaključka o ovim i drugim doktrinama koje se, čini se, sukobljavaju i koje su, dok svaka tvrdi da ima biblijsku osnovu dokaza, suprotne jedna drugoj.

Uvjeravam vas da će, znajući da ste misaoni vođa među kršćanima koji se izjašnjavaju, svaka pomoć u daljnjem rasvjetljavanju Božje otkrivene Riječi biti vrlo cijenjena i vaše će riječi biti cijenjene s poštovanjem, ako se udostojite odgovoriti.

Čekajući vašu pogodnost, ja sam, u kršćanskoj nadi i ljubavi,

S poštovanjem, J. LOCKWOOD, — Mo.

DRAGI BRATE RUSSELL:

Svaki putujući brat koji nam je poslan čini se sposobnijim za predstavljanje Istine te poniznijim i punim ljubavi od prethodnog. Pobljšavaju li se oni u

sposobnosti naviještanja radosne vijesti spasenja i našeg poziva u slavu, kao i u duhovnosti i blagosti, ili mi razvijamo kršćansku ljubav i karakter tako da svakodnevno povećavamo svoju sposobnost uvažavanja stare, stare priče koja svaki put kad je ponovljena postaje, kako ponekad pjevamo, „divnije slatka“, ili i oni i mi napredujemo na nebeski način tako da sve rečeno i učinjeno dotiče akorde unutarnjeg sklada i tako oduševljava naša srca uvijek sve većim zadovoljstvom? Pri svakom posjetu putujuće braće nalazimo se kako čestitamo jedni drugima i izjavljujemo „on je najbolji od svih“, ne samo kao onaj koji je sposoban predstaviti Istinu – snažan govornik – već kao onaj čiji karakter više odgovara našem idealu savršenog života.

Ova putujuća braća doista su u velikom poslu, poslu koji pruža izvrsnu priliku za oplemenjivanje onih koje posjećuju. Oni imaju veliku odgovornost, koju možda još ne shvaćaju u potpunosti. Oni nesumnjivo također imaju mnoga iskušenja za ponos i samopoštovanje te moraju stalno biti na oprezu protiv samouzdanja. Ne samo riječima koje izgovaraju, nego i svojim djelima služe nam bilo povoljno ili nepovoljno. Putujući brat koji se vraća drugi put impresionira nas svojim iskustvima i možemo vidjeti gdje je dobio u duhovnim stvarima od svog prethodnog posjeta. Drago mi je da ih je toliko sada u ovom dobrom poslu. Mi iz washingtonske skupštine možda ne trebamo toliko česte posjete putujuće braće, ali želimo sve što možemo dobiti i onoliko koliko se može poslati, iako ne više od našeg pravog udjela. Naš nebeski Otac je kroz vašu pomoć bio vrlo milostiv prema nama, a posebno u neposrednoj prošlosti. Imamo mnogo toga za pohvalu, a vama hvala što nas tako dobro služite.

Gospodin vas bogato blagoslovio za vaša djela i ozbiljan trud za sav njegov narod.

Vaš brat u Kristu, JA BOHNET. — DC

DRAGA BRAĆO:

U prilogu se nalazi izvješće. Moram vam reći da mi inače imamo ohrabrujuća iskustva, uz pokoje odbijanje. Na jednom zabačenom mjestu ugledao sam dva čovjeka uz cestu. Dok sam predstavljao rad, jedan je čovjek upao s primjedbom: „Jeste li ikada čitali onu veliku raspravu tog čovjeka Russella i dr. Eatona? On je pametan čovjek, ali nije mogao izdržati pred g. Russellom.“ Govorio je na vrlo entuzijastičan način. Kad je obaviješten da je knjiga koju prodajem od brata Russella, uzeo ju je i vjerujem da će mu to postati veliki blagoslov.

Pokazujući Plan vjekova ministru M. E. u G _____ primijetio je: „Imam tu knjigu. Nisam je puno čitao jer nisam smatrao da je tako definitivna kao što sam očekivao.“ Počeo sam čitati stranicu 224 u objašnjenju karte, „Put k slavi“. Nisam puno pročitao kad je rekao: „Otkrili smo da nije tako; Adam nikada nije bio savršen.“ Zatim smo mu skrenuli pozornost na otkupninu i, pošto je priznao da je Isus savršen kao čovjek, nije se mogao dobro oduprijeti snazi ove velike biblijske istine. Rekao je da mu je drago što me je upoznao, da će pročitati knjigu i pitao je možemo li razgovarati u neko vrijeme kad budem tamo. Činio se vrlo iskrenim i željnim Istine, a sada kada ju ima, vjerujem da će biti primljena u dobro i pošteno srce.

Nadamo se da ćemo dodati veliki blagoslov primljen na konvenciji u Bostonu i biti uspješniji u žetvi.

U ime Gospodnje i s kršćanskom ljubavlju,
MARŠANT, — Kol.

